

slaaet, at saadanne Udvalg til Bistand for de andre Næringsdrivende ubetinget skal nedsættes, men har ladet Udvalgenes Nedsættelse være afhængig af en Henvendelse fra en Erhvervsorganisation, den være sig stedlig eller omfattende hele Landet, skyldes det, dels at Trangen til Udvalgenes Nedsættelse til Bistand for Næringsdrivende udenfor Landbruget neppe er saa stor som Følge af det Arbejde, der, som ovenfor bemærket, udføres af de indenfor Handelsverdenen nedsatte Kreditor- og Akkordforeninger, dels at det paa Forhaand vanskeligt lader sig overse, indenfor hvilke Erhvervsgrene og Fag der er Trang til den heromhandlede Bistand. De samme Grunde har ogsaa bevirket, at man har foreslaaet en Regel om, at Justitsministeriet, naar en Henvendelse fra vedkommende Erhvervsorganisation fremkommer, kan træffe nærmere Bestemmelse om det stedlige Omraade for de nævnte Reglers Anvendelse.

Til § 2.

Ændringen staar i Forbindelse med det samtidig med nærværende Forslag fremsatte Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Konkursloven, hvorved bestemmes, at et Andragende om Tvangsakkord

udenfor Konkurs skal kunne tilsidesætte en Konkursbegæring.

Til § 3.

Da man har den Opfattelse, at de i Tvangsakkordlovens § 14 indeholdte Bestemmelser om, hvad der udkræves til et Akkordforslags Vedtagelse, er for strenge, i hvert Fald under de forhaandenværende Forhold, har man foreslaaet en Mildnelse af disse Bestemmelser.

Til § 4.

Den foreslaaede Regel om Afholdelse af eventuelle Udgifter, foranledigede ved det i § 1 foreslaaede Udvalgs Arbejde, svarer til den Regel, der allerede findes i Loven af 1905 om Udgifter, der opstaar i Anledning af en Forhandling om Tvangsakkord.

Til § 5.

Man har ikke ment at burde foreslaa Loven som en permanent Lov; det foreslaas at give Loven en tidsbegrænset Gyldighed, saa at det efter Tidsrummets Udløb kan tages op til Overvejelse, hvorvidt Loven bør fornyes og maaske gøres permanent.